

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/155/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113233888
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113233888.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanému: X. L., nar. XX.X.XXXX, bytom E. XXX, o zaplatenie 2005,34 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C 36/2014-25 zo dňa 25.4.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil cit.: „Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 4 ods. 2 citovaného zákona a medzi nimi pod písm. g/ je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru a pod písm. i/ výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov .

Podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/ a l/ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ zákona nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou podľa písm. i/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. g/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy.

V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť, ktorá je zakotvená pod písm. i/ citovaného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedené nedostatky spôsobujú následok vyplývajúci z § 4 ods. 3 zákona spočívajúci v tom, že spotrebiteľsky úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Znamená to, že žalovaný má žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 2.074,10 Eur a keďže žalovaný uhradil viac (3.041,26 Eur) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V danom prípade súd nepovažoval za účelné zaoberať sa platnosťou dohody uvedenej v bode 8 zmluvy, ktorá sa javí byť neplatná pre nedostatok vážnosti vôle na strane žalovaného na jej uzavretie (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) alebo pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka), keďže pre rozhodnutie súdu v tomto konkrétnom prípade posudzovanie jej platnosti nemá význam vzhľadom na zamietnutie žaloby.

Už len pre úplnosť súd dodáva, že súd považoval za neplatnú úverovú zmluvu aj v časti dohody o úrokoch a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dohodnutý úrok totiž predstavoval pri úvere 68,82% a pri revolvingu 67,94% ročne, pričom z internetovej stránky NBS súd zistil, že pri spotrebiteľských úveroch v decembri 2009 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 15,47% p.a., teda viac ako štvornásobne nižšia ako v spornej zmluve. Nepochybne ide o úžernický úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. Súdy už vo viacerých rozhodnutiach sa zaoberali platnosťou dohody o úrokoch v úverovej zmluve práve s ohľadom na korektív zakotvený v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Najvyšší súd SR v rozsudku 5Cdo 26/2011 zo dňa 26.4.2012 uviedol: „neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernické úroky. V spomínanom prípade išlo o dve zmluvy o pôžičkách, pri ktorých úroky presahovali takmer 4 až 5,5 násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co 151/2013 zo dňa 25.9.2013, ktorý konštatoval, že vzhľadom na vyššiu mieru rizika pri poskytovaní úveru nebankovými subjektmi sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100% proti priemeru bánk. K podobnému záveru dospel Krajský súd v Prešove aj v rozsudku 16Co 71/2011 zo dňa 8.12.2011, ktorý zdôraznil, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov so subjektmi, ktoré ich dojednávajú v spoločensky nežiaducom rozsahu. Preto aj v danom prípade súd dospel k záveru o neplatnosti dohody o úrokoch s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka v náväznosti na § 3 ods. 1.“

O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že zmluva o revolvingovom úvere stanovuje dátum konečnej splatnosti poslednej splátky. Ide teda o deň, keď má byť úver splatený. Pre zmluvu o revolvingovom úvere rozpisovanie jednotlivých položiek nie je povinným. Zmysel ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. sa uplatní len vtedy, ak počte a/alebo termíny splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov je rozdielny. V prípade úveru poskytnutého žalovanému na základe zmluvy o revolvingovom úvere išlo o úver, ktorý spadá do rámca vecnej pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) Aplikácia inštitútu dobrých mravov neprichádza do úvahy, keďže ust. § 3 ods. 10, 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže majú povahu lex specialis k ustanoveniam Občianskeho zákonníka. Výška odplaty 69,84% neprevyšuje maximálnu odplatu, akú právna úprava v čase uzavretia zmluvy pripúšťala. Na

základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, alternatívne rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery prvostupňového súdu a len na ich doplnenie uvádza nasledovné:

Žalobca v odvolaní obhajoval úroky za poskytnutý úver s poukazom, že nie sú v rozpore s dobrými mravmi poukazujúc na maximálnu výšku odplaty za spotrebiteľské úvery. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že úroky 69,84 % ročne sú neprimerane vysoké odporujúce dobrým mravom (porov. NS ČR vo veci 21Cdo 1484/2004 alebo NS SR vo veci 5Cdo 26/2011).

Odvolací súd prisvedčuje konštatovaniu prvostupňového súdu, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný.

Správne prvostupňový súd poukázal na konštantnú judikatúru a uviedol, že hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

V danom prípade sa prvostupňový súd správne zaoberal výškou úroku z úveru, ktorú činí 69,84 % ročne a porovnával ju s úrokmi poskytovanými peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

Z internetovej stránky Národnej banky Slovenska prvostupňový súd preveril úrokové miery podobných úverov v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov v decembri 2009 bežný úrok predstavoval 15,47 % p.a. Z toho je zrejmé, že žalobcom požadovaný úrok v danom prípade bol viac ako štvornásobne vyšší ako úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali.

Odvolačný súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 350% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalobcom požadovaný úrok z úveru ročne 69,84 % spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, pretože bolo súdom v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné v tomto období boli úroky vo výške 15,47 % ročne.

Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 OZ), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom prvého stupňa správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004 /ČR/).

Zmluvné podmienky v predmetnej veci prvostupňový súd správne, pokiaľ ide o úrok z úveru, vyhodnotil ako odporujúce dobrým mravom, a odvolaciemu súdu neprináleží ich upravovať tak, aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español). Prvostupňový súd svoje úvahy náležite odôvodnil a vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolateľ poukazuje na „vtesnanie sa“ do administratívneho limitu. Je však potrebné rozlišovať medzi inštitútom úrokovej sadzby (úroky za úver) a inštitútom RPMN (ročná percentuálna miera nákladov). Administratívny strop zákonodarca stanovil nie na úroky, ale na RPMN, ktorá ročná percentuálna miera nákladov zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania. Ide o celkové náklady na úver. Nariadenie vlády č. 238/2008 Z. z. a ani žiadny všeobecne záväzný predpis nijako neobmedzil súdy, aby korigovali neprímerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu. Sadzba úrokov 69,84 % je úplne drastická a nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (5Cdo 26/2011 (48%), 1MCdo 1/09 (60%), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co 67/2008 (25%). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti príemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1. 4. 1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

Odvolačný súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom i v posúdení zmluvy o revolvingovom úvere ako bezúročného a úveru bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, 10.12.2009). a v tomto smere poukazuje na judikatúru súdov vychádzajúcu z právnej úpravy zákona č. 258/2001 Z.z. a zákona č. 129/2010 Z.z.

„Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) pritom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2007 vrátane, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie súhrnnej sumy úrokov, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy úročenia spotrebiteľských úverov od úročenia úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani

problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť.“ (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE 313/2010).

Obdobne tiež „Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok, nestačí teda uviesť len celkovú výšku splátok. Predložená zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 20.10.2010 takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovala. Takáto informácia je pritom významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver.“ (porov. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co 401/2012)

„Súd považoval neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov za neprijateľnú podmienku, ako to má na mysli ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Navyše súd poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, okrem iných aj písm. k), a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ (porov. rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 10C/3/2015)

„Vychádzajúc zo zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa predpokladá, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, ak úverová zmluva neobsahuje náležitosti, podľa § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/. Súd dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i/ ,j/ a h/, a to výška počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru a účely jeho splatenia, priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov, ako i ročnú úrokovú sadzbu. K primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2, písm. i/ zmluvy o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov viaže ku každému stavu uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako istiny, tak i úrok, a tiež prípadné poplatky. Naplnenie uvedeného účelu preto nemôže urobiť zadosť zmluva, neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov aj iných poplatkov, čím vlastne zákon poskytuje primeranú ochranu právam spotrebiteľa pri uzatváraní úverových zmlúv, aby tieto neboli zavádzajúce ani problematickým údajom o úrokoch z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne u poskytnutej, a teda i celková cena, za ktorú si požičiava, a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť. V tomto smere poukazuje súd na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.6.2013 č.k. 11Co 123/2013-95, kde potvrdil rozsudok súdu I. stupňa vo veci žalobcu, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda 8C 72/2012, kde súd vyslovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov, z dôvodu porušenia ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ odvolávajúca sa na § 4 ods. 3 veta druhá citovaného zákona.“ (porov. rozsudok Okresný súd Dunajská Streda sp. zn. 5C 406/2014)

„Zmluva o úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). Touto náležitosťou nie je ani bod 2 obchodných podmienok v znení: „Konečnou splatnosťou úveru sa v zmysle tejto zmluvy rozumie pripísanie poslednej splátky na účet veriteľa alebo jej uhradenie do pokladne spoločnosti“, tak ako to uvádzal navrhovateľ. Významom písm. g/ ods. 2 § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch (aj podľa dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorým bolo toto ustanovenie do Zákona o spotrebiteľských úveroch vložené) totiž je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti

úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (týmto sú: dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho (jedného) časového údajá, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Pokiaľ teda samotná Zmluva o úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje a Obchodné podmienky, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere, vo svojom čl. 2 obsahujú len slovnú definíciu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to bez toho, aby táto bola následne časovo individualizovaná pre túto konkrétnu Zmluvu o úvere, možno konštatovať, že okresný súd správne ustálil, že Zmluva o úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje.“ (porov. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014).

„Konečnou splatnosťou sa rozumie konkrétny termín, jeden konkrétny dátum, ku ktorému má byť úver splatný. Takýto dátum v zmluve ani jej všeobecných obchodných podmienkach uvedený nie je. Absentuje. Nestačí, že je dohodnutý počet splátok a termín splatnosti splátok. To nie je konečná splatnosť. Nestačí, že v zmluve je uvedený dátum prvej splátky a počet splátok a to by si prípadne mohol odporca konečnú splatnosť vypočítať. Zákon hovorí jasne, zmluva musí obsahovať údaj o konečnej splatnosti úveru a taký údaj v zmluve absentuje. Pre absenciu týchto náležitostí, a to prípadne aj len jednej z nich, podľa ust. § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyplýva z toho, že navrhovateľ mal právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru.“ (porov. rozsudok Okresného súdu Dunajský Streda sp. zn. 7C 124/2014)

Keďže prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a správne vec v súlade s vyššie citovanou judikatúrou súdov Slovenskej republiky vec právne posúdil, odvolací súd rozsudok s osvojením si dôvodov ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný a tomu zodpovedá i výrok o náhrade trov konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.